

РЕШЕНИЕ

№ 37384

гр. София, 12.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 4 състав, в
публично заседание на 04.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ваня Стоянова

при участието на секретаря Лилия Благоева, като разглежда дело номер **5844**
по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ вр. с чл. 84, ал. 3 във вр.с чл.75, ал.1, т.2 и т.4 от Закона за убежището и бежанците /ЗУБ/.

Образувано е по жалба на М. М. С., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 3363 от 12.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

С определение № 26197 от 01.08.2025г. по настоящото дело е оставена без разглеждане жалбата на М. М. С., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 3363 от 12.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия и прекратява съдебното производство по адм.д.5844/2025г. на АССГ. , което определението е отменено с определение № 9250 от 06.10.2025г. по адм. дело № 9931/2025г. на ВАС и е върнато делото за продължаване на съдопроизводствените действия.

С жалбата се иска отмяна на решението като незаконосъобразно, издадено в нарушение

на материалния закон и при съществено нарушение на административно-производствените правила. Оспорващия твърди, че е участвал в съпротивата против талибани и е участвал във военни действия срещу тях. Има основателни опасения от преследване и заплахи за неговия живот. Счита още, че не е направена достоверна преценка на ситуацията в А.. Според чл. 8, § 2 от Директива 2011/95/ЕС държавите-членки следва да гарантират получаването на точна и актуална информация от съответните източници, като например върховния комисар за бежанците на Организацията на обединените нации и Европейската служба за подкрепа в областта на убежището. Позицията на Решението от 17 февруари 2009 г. на Съда в Л. по дело N° C- 465/07 г. тълкуване на разпоредбата на чл.15 (С) от Директива 2004/83/ЕО, в мотивите на което съдът на ЕО изрично приема, че молителят за субсидиарна закрила (хуманитарен статут) не е необходимо да доказва, че той или тя и индивидуално застрашен в страната си на произход по причини или фактори, произтичащи от различните му обстоятелства. Излага още съображения, че подходът на председателя на ДАБ е в противоречие с чл. 75, ал. 2 от ЗУБ и чл. 4 от Директива 2011/95/ЕС. Всички изложени по-горе факти, преценени в тяхната съвкупност, сочат според оспорващия за повърхностно провеждане на административната процедура, която води до издаването на един незаконосъобразен акт.

В съдебно заседание, оспорващия М. М. С. не се явява, представлява се от служебно назначен процесуален представител адвокат П. от САК. Моли да бъде уважена жалбата и да бъде отменено решението на ДАБ. Счита, че е ноторно известно, че в А. след превземането на властта от талибаните, ситуацията е много тежка за останалите да живеят там, особено тези, които не спазват принципите на строгия ислям. Моли да се има предвид изнесената информация на сайтовете и по-точно новинарски сайтове – actualno.com, N..bg и Факти.бг. Тези сайтове изнасят информация за войната между П. и А., в която загиват и цивилни лица, което всъщност е основание да не се връща лицето обратно в А., тъй като в противен случай ще бъде нарушен принципът „non-refoulement“, който е заложен в регламентите и споразуменията на Европейските страни. Акцентува и на изнесената информация на сайта на Министерството на външните работи, в която при раздел пътувания извън страната за А. се сочи, че там е най-високата степен на опасност за пътуване и пребиваване - пета степен.

Отговорната страна, чрез юрисконсулт К. моли да бъде отхвърлена подадената жалба. Административния орган най-подробно е изследвал бежанската история на чуждия гражданин и счита, че правилно и законосъобразно е постановил решението си. Позицията на приложена справка от 30.09.2025 г. от дирекция „Международна дейност“ в частта на т. 3, а именно че по отношението на талибаните към лица свързани с предишното правителство има коренна промяна.

Административен съд София - град, I отделение, 4 - ти състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството за закрила е започнало по молба за международна закрила вх. №ПМЗ- ВР-372 от 06.02.2025 г. на РПЦ - С., отдел „ПМЗ - кв. Военна рампа“ от М. М. С. от мъжки пол, [дата на раждане] в общ. Т., А., гражданин на А., етническа принадлежност - пашун, вероизповедание - мюсюлманин-сунит, семейно положение - женен, ЛНЧ [ЕГН]. Личните му данни са установени въз основа на подписана декларация на основание чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ. В хода на производството лицето е представило лична карта № 1399-1002-82756, издадена на 14.01.2021 г. от Ислямска република А..В проведено интервю с рег. № УП 17465 от 06.03.2025 г. чуждият гражданин твърди, че напуснал нелегално А. на 1 септември 2021 г. Заминал за П., където прекарал 3 години, занимавал се със скъпоценни камъни, но тъй като пакистанските власти депортирали афганистанци отишъл в И. и там останал 3 месеца. След това заминал за Турция, където също останал 3 месеца. Влязъл нелегално на територията на Република България,

заедно с 11 човека, използвайки стълба. Вървели пеша 3 дни, след което за да продължат към С. първо се качили в микробус, а след това продължили пеша, но били заловени от полицията. Същият никога не е бил арестуван, съден или осъждан в държавата си по произход. Според думите му никога не е членувал в политическа партия или организация. Отрича да е имал проблеми във връзка със своята етническа принадлежност и религията, която изповядва.

М. М. С. мотивира молбата си за международна закрила с твърдението, че е воювал срещу талибаните и живота му в А. е в опасност. Разказва, че е имал собствен бизнес, а през 2018 г. е преминал във военния сектор по патриотични причини и несъгласие с талибаните. Записал се е в народно въстание, в която не е имало военни чинове, а той самия е бил заместник командир. Казва, че имали собствени оръжия, а държавата им давала храна и им плащала заплатата. Задачите са им били да се бият на първа линия. Отговаряли са за провинция К., общ. Т., околните 4-5 села и близката магистрала. Талибаните са го заплашвали, но не е имал близки контакти с тях. Знаели са се в селото, кой - какъв е, но той не е имал никакви проблеми. Групата им се е казвала Х., наброявала около 300 човека, които след завземането на властта от талибаните са се прехвърлили в И., П. и Турция, а които не успели да избягат били убити, ранени или в затвора. Заявява, че друга причина да напусне е, че има семейство с 8 деца, които трябва да осигурява. В производството на основание чл. 63а и сл. от ЗУБ е проведено интервю с кандидата за закрила при спазване на разписаните в посочените разпоредби правила – предварително уведомяване на кандидата на разбираем за него език. Интервюто е проведено в присъствието на преводач от и на езика пащу.

За установено се приема, че чужденецът е гражданин на А., етническата му принадлежност е пащун. За достоверно е прието твърдението на молителя, че той не е политически ангажиран. Прието е, че няма данни от които да е видно, че той е напуснал родината си поради преследване по причини на раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група, политическо мнение или убеждение, не е бил заплашван по една от посочените причини.

Констатирано е, че няма данни за личностно преследване, осъществено спрямо него, в представената бежанска история не се открива личен мотив. хипотетични и недоказани твърдения, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България. Според адм.орган, в конкретния случай може да се направи извод, че става дума за мигрант, а не за лице нуждаещо се от международна закрила. Съгласно Глава II, § 62 от Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец, издаден от Службата на Върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците, мигрантът е лице, което по причини различни от изброените в определението за бежанец, дадено в Женевската конвенция от 1951 г. и Протокола от 1967 г., доброволно напуска страната си, за да се засели другаде. Той може да прави това от желание за промяна или приключение или по семейни, или други причини от личен характер. Ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Направен е извод, че действията и твърденията на кандидата са основание да не се кредитира бежанската история с доверие, както и че анализът на заявените в хода на административното производство обстоятелства показват, че на фона на общата общественно-политическа и социално-икономическа обстановка в А., той е направил опит да представи бежанска история, ползвайки общоизвестни за страната факти. Изтъкнатите опасения за проблеми с талибаните, заради службата му в А. се считат за хипотетични и недоказани, представени единствено с цел получаване на международна закрила в Република България.

Съставена е Евродак дактилоскопна карта с референтен номер: BR105C2502060001.

Приложена е справка с вх. № МД –02 – 120/07.03.2025 г. относно актуалната обществено – политическа обстановка в А., на която се е позовал в решението си адм. орган.

Получено е становище от ДАНС с рег. № М-3639 от 24.03.2025г., че не възразява да бъде предоставена закрила на М. М. С., [дата на раждане] , гражданин на А., в случай, че отговаря на условията на ЗУБ.

Изготвено е становище с рег. № УП – 17465 от 25.04. 2025 г. на мл.експерт в отдел „ПМЗ – кв. Военна рампа“, РПЦ – С., с което е направено предложение да се откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на чужденеца.

При така изложената фактическа обстановка, ответникът е формирал извод, на първо място, че не са налице предпоставки за предоставяне на статут на бежанец по ЗУБ, тъй като чужденецът не е направил релевантни твърдения за осъществено спрямо него преследване по причини: раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група- не е налице „основателно опасение от преследване“.

Направен е извод, че не са налице предпоставките за предоставяне на статут на бежанец по чл. 8 от ЗУБ. В оспореното решение са изложени доводи, че кандидатът за международна закрила не е бил изложен на опасност и за него не съществува бъдещ риск от посегателства по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 ЗУБ. Въз основа на справката относно обстановката в А. е прието, че в страната няма вътрешен или международен въоръжен конфликт и няма основание за предоставяне на субсидиарна закрила по чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ. Същевременно не са налице и други причини от хуманитарен характер за предоставяне на хуманитарен статут по чл. 9, ал. 8 от ЗУБ. С тези мотиви решаващият орган е стигнал до извода, че не са налице предпоставките освен по чл. 8 от ЗУБ, така и по чл. 9, ал. 1-3 и ал. 8 за предоставяне на кандидата на хуманитарен статут. С оглед изложеното, по молбата на М. М. С. [дата на раждане] ,гражданин на А., е отказано предоставяне на международна закрила с оспореното решение.

Ответникът е представил и по делото е приета актуална справка № МД-02-530 от 30.09.2025г., за общото положение в А., нивото на сигурност, отношението на талибаните към лица, свързани с предишното правителство.

От правна страна, жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от адресата на акта, срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

На първо място съдът приема, че оспореното по делото решение е постановено от компетентен орган – председателят на ДАБ, предвид правомощията на този орган по чл.75, ал.1 ЗУБ. С оглед изложеното се прави изводът, че ответникът е надлежен орган и е постановил валиден административен акт.

В административното производство са спазени регламентираните правила в ЗУБ – приета е молба за международна закрила от М. М. С., гражданин на А., същият е уведомен на разбираем за него език относно процедурата, която следва, видно от положен подпис върху писмено копие на Указанията, в проведеното интервю е участвал преводач от езика пащу, дадена е възможност на кандидата да изложи историята си, зададени са му уточняващи въпроси.

Съдът счита, че обжалвания административен акт е мотивиран, издаден е при изяснена фактическа обстановка, обсъдена е актуалната обстановка в А. и е формиран извод, че в контекста на личната бежанска история няма основание за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут. Така постановеното решение е съответно на материалния закон.

В чл. 73 от ЗУБ е посочено, че молбите за предоставяне на статут се разглеждат от Държавната агенция за бежанците, като най-напред се извършва преценка за предоставяне на статут на бежанец. В случай, че статут на бежанец не бъде предоставен, се разглежда

необходимостта от предоставяне на хуманитарен статут. В разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ е визирано, че статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който поради основателни опасения от преследване, основани на раса, религия, националност, политическо мнение или принадлежност към определена социална група, се намира извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея.

В конкретната хипотеза, от събраните доказателства и най- вече от бежанската история на търсещия закрила е видно, че същият е напуснал родината си преди около четири години, като първоначално е искал да се установи във Франция. От една страна сочи, че не е в България по икономически причини,

Като причина за напускане на страната по произход сочи, че първата му цел била да излезе жив и здрав. Заминал за П.. В А. не са му оказвали насилие, водили война с талибаните, той бил срещу тях, воювали. Не е бил задържан или арестуван. От друга страна посочва в интервюто, че е напуснал тъй като е глава на семейство и е трябвало да го осигури . Има пет дъщери и трима синове. Имал бизнес, но 2021г преминал във военния сектор докато падне властта.

В интервюто изрично е посочил, че спрямо него не е имало заплахи. Анализирайки бежанската история на оспорващия, обосновано административният орган е приел, че причините за напускането на страната му на произход имат икономически характер. Няма данни за никакъв страх от преследване, не е заплашван и преследван, не е съден или осъждан.

От всичко изложено дотук е безспорно, че спрямо оспорващия не са налице никакви заплахи на основание на какъвто е да е признак, релевантен за статута на бежанец. Изложената бежанска история не може да обуслови каквото и да е преследване, което според легалното определение на чл. 8, ал. 4 от ЗУБ представлява нарушаване на основните права на човека или съвкупност от действия, които водят до нарушаване на основните права на човека, достатъчно тежки по своето естество и повтораемост, а действия на преследване или потенциална заплаха от преследване по отношение на оспорващия липсват, който факт се потвърждава и от изявленията му, че спрямо него никой не е упражнил насилие или пък е отправил каквато и да било заплаха.

С оглед на това, по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ за предоставяне статут на бежанец, защото той не е бежанец по смисъла на Женевската конвенция от 1951 година, а мигрант, търсещ по добър живот. "Мигрант", съгласно Наръчника по процедури и критерии за определяне статут на бежанец на службата на ВКБООН- това е лице, което по причини, различни от изброените в определението за бежанец, доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, като той може да прави това от желание за промяна или приклучение или по семейни, или други причини от личен характер, а ако върши това по чисто икономически съображения, той е икономически мигрант, а не бежанец.

Законосъобразно административният орган е приел, че по отношение на оспорващия не са налице и основания за прилагане на хуманитарен статут. Последният според определението, визирано в чл. 9 от ЗУБ се предоставя на чужденец, принуден да напусне или да остане извън държавата си по произход, тъй като в тази държава е изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция; изтезание или нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; тежки и лични заплахи срещу живота или личността му като гражданско лице поради насилие в случай на вътрешен или международен въоръжен конфликт. Разпоредбата на чл. 9 от ЗУБ възпроизвежда разпоредбата на чл. 15, б."в" от Директива 2004/83ЕО на Съвета от 29.04.2004 г.относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на

предоставената закрила. Според разпоредбата на параграф 1а от ДР на ЗУБ този закон въвежда разпоредбите на Директива 2004/83/ЕО, като в текста на чл. 15, б."в" от последната са посочени като тежки посегателства: "тежки и лични заплахи срещу живота или личността на цивилно лице, поради безогледно насилие в случай на въоръжен вътрешен или международен конфликт".

От събраните доказателства и най-вече от бежанската история на оспорващия не може да се приеме, че същият е напуснал страната си А., поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, нито е заплашен от изтезание или нечовешко или унизително отнасяне или наказание, защото той не е имал никакви проблеми както с официалните власти, така и с която и да било групировка и спрямо него не съществува и бъдещ или евентуален риск от посегателство. Ситуацията в А. изключва приложението на чл. 9, ал.1, т. 3 от ЗУБ и възможността за получаване на хуманитарен статут само въз основа на общата ситуация на несигурност и насилие в страната по произход. В А. няма нито вътрешен въоръжен конфликт, нито страната е в международен въоръжен конфликт, които да застрашават сигурността на цивилните лица. Въз основа на актуалната справка за А. се прави извод, че не са налице и разширенията, дадени в тълкувателно решение на Съда на Европейските общности от 17 февруари 2009г. по дело № С-465/07 и тълкувателно решение на Съда на Европейския съюз от 30 януари 2014г. по дело № С-285/12 по тълкуването на чл.15, б. "в" от директива 2011/95/ЕС, които се преценяват във връзка с прилагане единствено на нормата на чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ.

Доводът на оспорващия, че административният орган не е обсъдил всички факти, свързани с личното му положение в страната му на произход, не се подкрепя от доказателствата по делото. Не на последно място следва да се посочи, че оспорващия е запознат с Указания за правата и задълженията на чужденците, подали молба за закрила в Република България, включваща пояснения относно производството за предоставяне на международна закрила; относно последваща молба за международна закрила. Не съществува нито висока степен на индивидуална опасност, нито опасност вследствие на индивидуалните му характеристики и в този смисъл не покрива условията за субсидиарна международна закрила по чл. 9, ал. 1, т. 1, 2 и 3 ЗУБ за да се признае хуманитарен статут. Не са налице предпоставките за такъв статут и по чл. 9, ал. 6 от ЗУБ, доколкото жалбоподателят не заявява член на неговото семейство да има предоставена международна закрила в Република България. Личните, респ. икономическите мотиви на жалбоподателят да остане в България не могат да бъдат оценени като хуманитарни по смисъла на чл. 9, ал. 8 от ЗУБ, както правилно е приел и административният орган.

Предвид социалната и икономическа обстановка в А., връщането на жалбоподателя в страната по произход не нарушава човешките му права, нито забраната по чл. 4, ал. 3 от ЗУБ. Правителството полага усилия за управление на икономиката на страната. Има признаци на умерено икономическо съживяване, вносът е увеличен с 36% за първите пет месеца на 2023 г., което предполага, че има възстановяване на търсенето в икономиката. Представената справка с вх. № МД-02-530/30.09.2025 г. от дирекция „Международна дейност“ пир ДАБ, потвърждава извода на адм. орган, че насилието в А. не е безогледно и повсеместно на цялата територия. Обстановката в А. сама по себе си не дава основание да се приеме, че по отношение на чужденеца е налице страх от преследване. Не е налице реална опасност, която да е била повод за напускането му. Няма данни за опасност, която да е достигнала степен на безогледно насилие, с опасност от тежки посегателства, което да е основание за предоставяне на международна закрила на базата на общата ситуация. Не се установява спрямо заявителя да са налице сериозни и потвърдени основания да се счита, че единствено на основание присъствието си на територията на държавата му по произход, той би бил изправен пред реален риск да стане обект на заплаха, релевантна за предоставяне на хуманитарен статут. От цитираните справки не може да се направи

обоснован извод, че А. се намира в състояние на въоръжен вътрешен или международен конфликт. От анализа на информацията в същата справка може да се направи обоснован извод, че определени уязвими групи могат да попаднат в хипотезата на чл. 9, но видно от материалите по преписката М. М. С. не попада в тази категория. Въпреки трудната икономическа обстановка в която се намира А., може да се направи обоснован извод, че ситуацията свързана със сигурността там значително се е подобрила и не може да се приеме, че евентуалното завръщане на кандидата в родината му по произход би довело да някакви неблагоприятни последици за него.

В случая не са изложени твърдения и не е установено в държавата по произход чуждият гражданин да е бил изложен на реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, или изтезание, или нечовешко, или унизително отнасяне, или наказание, каквито изисква разпоредбата на чл. 9, ал. 1, т. 1-2 ЗУБ. Следва да се съобрази и актуалното състояние на държавата по произход след напускането ѝ от чужденеца въз основа на приобщените по делото справки на Дирекция „Международни дейности“ към ДАБ от 07.03.2025г. и 30.09.2025г. Може да се направи извод, че състоянието в държавата по произход на оспорващия не предполага реална опасност от тежко посегателство, като това по чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, изразено в „тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт“.

От данните от представената пред настоящата касационна инстанция справка с вх. № МД-02-530/30.09.2025 г. се установява, че в страната не е налице вътрешен или международен конфликт, а напротив е налице укрепване на държавните институции и инфраструктурата на публичния сектор в А.. По отношението на талибаните към лица свързани с предишното правителство е посочено, че след превземане на властта обявяват всеобща амнистия, като заявяват че са помилвали „всички воювали срещу тях“.

Изложеното по - горе налага извода за законосъобразно постановен от административния орган отказ за международна закрила предвид липсата на хипотезите по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ.

Проведеното интервюто с оспорващия в ДАБ е оформено в нарочен протокол и е подписан от длъжностно лице, интервюиран и преводач, като се посочва, че текстът е преведен на разбираем език за чужденеца -пащу. И изрично в протокола е записано, че не са съществували комуникативни пречки. В заключение, следва да се посочи, че съставения протокол, в който е обективизирано интервюто е подписан без възражение от чужденеца, от интервюиращ орган, от преводача - за точността и верността на превода.

Следва да се посочи още, че справката за актуалната общественно-политическа обстановка в А., представена от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ е официален свидетелстващ документ за отразените обстоятелства, съставени по установен ред и форма и се ползват с материална доказателствена сила. В този смисъл съдът счита, че с позоваването в съдебно заседание на процесуалния представител на оспорващия на общодостъпни източници, не се обори изводите на адм. орган.

В заключение правилни са и изводите на административния орган за отсъствие на материалноправните предпоставки за предоставяне в случая на хуманитарен статут, включително предвидени в чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, в това число при изследване на критериите, застъпени в решения на Съда на Европейския съюз /СЕС/ от 17 февруари 2009 г. по дело С-465/07 и от 30 януари 2014 г. по дело С-285/12, относими към тълкуването и прилагането на чл. 15, буква в/ от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци или като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както

и относно съдържанието на предоставената закрила. Независимо от несъмнено несигурната и усложнена обстановка в А., съвкупната преценка на данните от приобщените по делото справки относно ситуацията в тази държава, действително не налага извод за безогледно насилие в държавата на произход по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 ЗУБ, което би поставило чужденеца в реална опасност да претърпи тежка заплаха срещу живота или личността си единствено поради факта на присъствието си на територията на тази държава, без значение от личното му положение. Още повече, следва да се отчете възприетата в цитираната практика на СЕС условност, че "колкото по-способен евентуално е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи на личното му положение елементи, толкова по-ниска ще бъде степената на безогледно насилие, която се изисква, за да може той да търси субсидиарна закрила". В този смисъл решение № 7533 от 08.07.2025г. по адм. дело № 4583/2025 г. на ВАС, решение № 11088 от 07.11.2025г. по адм. дело № 7988/2025г. на ВАС.

Предвид горното, оспореното решение е издадено без да са допуснати съществени нарушения на адм.производствените правила, които да са довели до нарушаване правото на защита на оспорващия, в съответствие на материалния закон и на целта на закона.

С оглед изложеното, правилно ответникът по същество е приел, че молбата е неоснователна и я е оставил без уважение, поради което и жалбата следва да се отхвърли като неоснователна и недоказана. По никакъв начин не са оборени мотивите на адм. орган, както и оспорващия не представи доказателства за твърденията в жалбата си.

На основание чл. 172, ал.2 от АПК, Административен съд, С. - град, I-во отделение, 4 – ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата на М. М. С., гражданин на А. ЛНЧ [ЕГН], адрес [населено място], [улица] РПЦ на ДАБ на МС срещу Решение № 3363 от 12.05.2025г. на Председателя на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, с което на основание чл. 75, ал. 1, т. 2 и т. 4 от ЗУБ поради липса на предпоставките по чл. 8 и чл. 9 от ЗУБ е отказано да се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14 - дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено.

СЪДИЯ